

ПАВОДЛЕ МАРКА СЪВЯТОЕ ДАБРАВЕСЬЦЕ

- ¹ Пачатак Дабравесьця Ісуса Хрыста, Сына Божага,
² як напісана ў прарокаў: «вось, Я пасылаю анёла Майго перад Табою».
- ³ «Голас таго, хто кліча ў пустыні: падрыхтуйце шлях Госпаду, простымі зрабеце сьцежкі Яму».
- ⁴ Зьявіўся Ян, хрысьцячы ў пустыні і прапаведуючы хрышчэньне пакаяньня на дараваньне грахоў.
- ⁵ І выходзілі да яго ўся краіна Юдэйская і Ерусалімяне; і хрысьціліся ў яго ўсе ў рацэ Ярдане, спавядаючыся ў грахах сваіх.
- ⁶ А ў Яна была вопратка зь вярблюджага воласу і скураны пояс на паясьніцы ягонай, і еў акрыды і дзікі мёд.
- ⁷ І прапаведаваў, кажучы: ідзе за мною Мацнейшы за мяне, у Якога я ня варты, нахіліўшыся, разьвязаць рэмень абутку Ягонага;
- ⁸ я хрысьціў вас вадою, а Ён будзе хрысьціць вас Духам Сьвятым.
- ⁹ І было ў тыя дні, прыйшоў Ісус з Назарэта Галілейскага і хрысьціўся ў Яна ў Ярдане.
- ¹⁰ І калі выходзіў з вады, убачыў адразу Ян, як адчыніліся нябёсы, і Духа, як голуба, Які сыходзіў на Яго.
- ¹¹ І голас быў зь нябёсаў: «Ты Сын Мой Любасны, Якога Я ўпадабаў».
- ¹² І адразу пасыла гэтага Дух вядзе Яго ў пустыню.
- ¹³ І быў Ён там у пустыні сорок дзён, спакушаны сатаною, і быў са зьярамі; і анёлы слугавалі Яму.

14 А пасья таго, як прададзены быў Ян, прыйшоў Ісус ў Галілею, прапаведуючы Дабравесьце Царства Божага,

15 і кажучы, што прыйшоў час і наблізілася Царства Божае: пакайцеся і веруйце ў Дабравесьце.

16 А праходзячы каля мора Галілейскага, убачыў Сымона і Андрэя, брата ягонага, якія закідвалі мярэжы ў мора, бо яны былі рыбакі.

17 І сказаў ім Ісус: ідзеце за Мною, і Я зраблю вас лаўцамі людзей.

18 І яны адразу, пакінуўшы мярэжы свае, пайшлі за Ім.

19 І прайшоўшы адтуль далей, Ён угледзеў Якава Зевядзеевага і Яна, брата ягонага, таксама ў лодцы; яны ладзілі мярэжы,

20 і адразу заклікаў іх. І яны, пакінуўшы бацьку свайго Зевядзея ў лодцы з работнікамі, пайшлі за Ім.

21 І прыходзяць у Капернаум; і неўзабаве ў суботу ўвайшоў Ён у сынагогу і вучыў.

22 І здзіўляліся з вучэньня Ягонага, бо Ён вучыў іх як той, хто ўладу мае, а не як кніжнікі.

23 У сынагозе іхняй быў чалавек, апанаваны духам нячыстым, і закрычаў:

24 кінь, што Табе да нас, Ісусе Назаранін? Ты прыйшоў пагубіць нас! ведаю Цябе, хто Ты, Сьвяты Божы.

25 Але Ісус загразіў яму, кажучы: змоўкні і выйдзі зь яго.

26 Тады дух нячысты, скалануўшы яго і закрычаўшы зычным голасам, выйшаў зь яго.

27 І жахнуліся ўсе, і пыталіся адзін у аднаго: што гэта? што гэта за вучэньне новае, што Ён і духам нячыстым загадвае і яны слухаюцца Яго.

28 І хутка разышлася пра Яго пагалоска па ўсіх землях вакол Галілеі.

29 Выйшаўшы неўзабаве з сынагогі, прыйшлі ў дом Сымона і Андрэя зь Якавам і Янам.

30 А Сымонава цешча ляжала ў гарачцы; і адразу кажуць Яму пра яе.

31 Падышоўшы, Ён падняў яе, узяў яе за руку; і гарачка адразу пакінула яе, і яна пачала слугаваць ім.

32 А як зьмяркалася, калі заходзіла сонца, прыносілі да Яго ўсіх хворых і апанаваных дэманамі.

33 І ўвесь горад сабраўся да дзэв'ярай.

34 І Ён ацаліў многіх, што цярпелі ад розных хваробаў; выгнаў шмат дэманаў і не дазваляў дэманам гаварыць, бо яны ведалі, што Ён Хрыстос.

35 А нараніцу, устаўшы на досьвітку, выйшаў і пайшоў у пустэльнае месца, і там маліўся.

36 Сымон і тыя, хто быў зь Ім, пайшлі за Ім;

37 і, знайшоўшы Яго, кажуць Яму: усе шукаюць Цябе.

38 Ён кажа ім: хадзем у бліжэйшыя селішчы і гарады, каб Мне і там зьвеставаць, бо Я на тое і прыйшоў.

39 І Ён зьвеставаў у сынагогах іхніх па ўсёй Галілеі, і выганяў дэманаў.

40 Прыходзіць да Яго пракажоны і, просячы Яго на каленях, кажа Яму: калі хочаш, можаш мяне ачысьціць.

41 Ісус, умілажаліўшыся зь яго, працягнуў руку, дакрануўся да яго і сказаў яму: хачу, ачысьціся.

42 Пасьля гэтага слова праказа адразу сыйшла зь яго, і ён стаўся чыстым.

43 І гнеўна выгаварыўшы яму, адразу прагнаў яго

44 і сказаў яму: глядзі, нікому нічога не кажы; а ідзі, пакажыся сьвятару і ахвяруй за ачышчэньне тваё, што загадаў Майсей, на сьведчаньне ім.

45 А ён, выйшаўшы, пачаў абвяшчаць і расказваць пра тое, што адбылося, так што Ісус ня мог ужо

адкрыта ўвайсьці ў горад, а быў звонку, у мясьцінах пустэльных. І прыходзілі да Яго адусюль.

Мк 2

¹ Праз колькі дзён Ён прыйшоў у Капернаум і стала вядома, што Ён у доме.

² Адразу сабраліся многія, так што ўжо і за дзвьярыма ня было месца, і Ён казаў ім слова.

³ І прыйшлі да Яго з паралізаваным, якога неслі чацьвёра:

⁴ і, ня маючы як падысьці да Яго празь людзей, разабралі дах дома, дзе Ён быў і, пракапаўшыся, апусьцілі пасьцель, на якой ляжаў паралізаваны.

⁵ Ісус, як убачыў веру іхнюю, кажа пралізаванаму: дзіця! даруюцца табе грахі твае.

⁶ Тут сядзелі некаторыя кніжнікі і разважалі ў сэрцах сваіх:

⁷ Чаго Ён так блюзьнерыць? хто можа дараваць грахі, акрамя аднаго Бога?

⁸ Ісус, адразу пазнаўшы духам Сваім, што яны так разважаюць самі ў сабе, сказаў ім: навошта вы так разважаеце ў сэрцах ваших?

⁹ што лягчэй? альбо сказаць паралізаванаму: «даруюцца табе грахі?» альбо сказаць: «устань, вазьмі сваю пасьцель і хадзі?»,

¹⁰ але каб вы ведалі, што Сын Чалавечы мае ўладу на зямлі дараваць грахі, - кажа паралізаванаму:

¹¹ табе кажу: устань, вазьмі пасьцель тваю і ідзі ў дом твой.

¹² Той адразу ўстаў і, узяўшы пасьцель, выйшаў перад усімі, так што ўсе дзіву даваліся і славілі Бога, кажучы: ніколі нічога такога мы ня бачылі.

¹³ І выйшаў Ісус зноў да мора; і ўсе людзі пайшлі да Яго, і Ён вучыў іх.

14 Праходзячы, убачыў Ён Лявія Алфеевага, які сядзеў каля мытні, і кажа яму: ідзі за Мною. І той, устаўшы, пайшоў за Ім.

15 І калі Ісус узьяляжаў у доме ягоным, узьяляжалі зь Ім і вучні Ягоныя і многія мытнікі і грэшнікі; бо шмат іх было, і яны ішлі сьледам за Ім.

16 Кніжнікі і фарысэі, убачыўшы, што Ён есьць з мытнікамі і грэшнікамі, казалі вучням Ягоным: як гэта Ён есьць і п'е з мытнікамі і грэшнікамі?

17 Пачуўшы, Ісус кажа ім: не здаровыя маюць патрэбу ў лекары, а хворыя; Я прыйшоў заклікаць ня праведнікаў, а грэшнікаў да пакаяння.

18 Вучні Янавыя і фарысэйскія пасьцілі. Прыходзяць да Яго і кажуць: чаму вучні Янавыя і фарысэйскія посьцяць, а Твае вучні ня посьцяць?

19 І сказаў ім Ісус: ці могуць пасьціць сыны харомаў шлюбных, калі зь імі малады? Пакуль зь імі малады, ня могуць пасьціць;

20 але прыйдуць дні, калі адымецца ў іх малады, і тады будуць пасьціць у тыя дні.

21 Ніхто да старое адзежныны ня прышывае латкі зь нябеленага палатна: інакш зноў прышытае аддзярэцца ад старога, і дзірка будзе яшчэ горшая.

22 Ніхто ня ўлівае віна маладога ў мяхі старыя: інакш маладое віно парве мяхі, і віно выщеча, і мяхі прападуць; а віно маладое трэба ўліваць у мяхі новыя.

23 І давялося Яму ў суботу праходзіць засеянымі палямі, і вучні Ягоныя дарогаю пачалі зрываць калосьсе.

24 І фарысэі казалі Яму: глядзі, што яны робяць у суботу, чаго нельга рабіць.

25 Ён сказаў ім: няўжо вы ніколі ня читалі, што зрабіў Давід, калі меў патрэбу і згаладаўся сам і тыя, што былі зь ім?

26 Як увайшоў ён у дом Божы пры першасьвятары Авіятары і еў пакладныя хлябы, якіх нельга было есьці нікому акрамя сьвятароў, і даў тым, што былі зь ім?

27 І сказаў ім: субота дзеля чалавека, а не чалавек дзеля суботы;

28 таму Сын Чалавечы ёсьць гаспадар і суботы.

Мк 3

1 І ўвайшоў зноў у сынагогу; там быў чалавек з высахлаю рукою.

2 І сачылі за ім, ці не ацаліць яго ў суботу, каб зьвінаваціць Яго.

3 А Ён кажа чалавеку з сухою рукою: стань пасярэдзіне.

4 А ім кажа: ці належыць у суботу дабро чыніць, альбо зло чыніць? душу ўратаваць, альбо загубіць? Але яны маўчалі.

5 І з гнева на іх паглядзеўшы, смуткуючы па ачарсьцьвенны і сэрцаў іхніх, кажа таму чалавеку: працягни руку тваю. Той працягнуў, і стала рука ягоная здаровая, як другая.

6 Фарысэі, выйшаўшы, адразу зладзілі зь ірадыянамі нараду супраць Яго, як бы загубіць Яго.

7 Але Ісус з вучнямі Сваімі адышоў да мора, і за ім пайшло мноства людзей з Галілеі, Юдэі,

8 Ерусаліма, Ідума і з-за Ярдана. І з навакольляў Тыра і Сідона, пачуўшы, што Ён рабіў, ішлі да Яго ў вялікім мнстве.

9 І сказаў вучням Сваім, каб нападатове была Яму лодка, з прычыны шматлюдзтва, каб ня ціснулі на Яго.

10 Бо многіх Ён ацаліў, так што тыя, хто быў хворы, кідаліся да Яго, каб дакрануцца да Яго.

11 І духі нячыстыя, калі бачылі Яго, падалі перад ім і крычалі: Ты - Сын Божы.

- 12 Але Ён строга выгаворваў ім, каб не адкрывалі Яго.
- 13 Потым узышоў на гару і паклікаў да Сябе, каго Сам хацеў; і пайшлі да Яго.
- 14 І паставіў дванаццацёх, каб зь Ім былі і каб пасылаць іх зьвеставаць,
- 15 і каб мелі яны ўладу ацяляць ад хваробаў і выганяць дэманаў:
- 16 паставіў Сымона, даўшы яму імя Пётр;
- 17 Якава Зевядзеевага і Яна, брата Якаўлевага, даўшы ім імёны Воанергес, гэта азначае, «сыны громавыя»;
- 18 Андрэя, Піліпа, Барталамея, Мацьвея, Тамаша, Якава Алфеевага, Тадэя, Сымона Кананіта
- 19 і Юду Іскарыйцага, які і выдаў Яго.
- 20 Прыходзяць у дом; і зноў зьбіраецца люд, так што яны не маглі нават хлеба паесці.
- 21 І пачуўшы, блізкія Ягоныя пайшлі забраць Яго, бо казалі, што Ён не ў сабе.
- 22 А кніжнікі, якія прыйшлі зь Ерусаліма, казалі, што Ён мае ў Сабе Вэльзэвула і што выганяе дэманаў сілаю дэманскага князя.
- 23 І паклікаўшы іх, казаў ім прытчамі: як можа сатана выганяць сатану?
- 24 Калі царства разьдзеліцца самое ў сабе, ня можа ўстояць царства тое;
- 25 і калі дом разьдзеліцца сам у сабе, ня можа ўстояць дом той;
- 26 і калі сатана паўстаў на самога сябе і разьдзяліўся, ня можа ўстояць, а настаў канец ягоны.
- 27 Ніхто, увайшоўшы ў дом дужага, ня можа зрабаваць рэчаў ягоных, калі сьпяраша ня зьвяжа дужага, - і тады зрабуе дом ягоны.
- 28 Праўду кажу вам: дараваныя будуць сынам чалавечым усе грахі і блюзьнерствы, якімі б ні

блюзьнерылі;

²⁹ але хто будзе блюзьнерыць на Духа Сьвятога, таму ня будзе дараваньня вавекі, а падлягае ён вечнай асудзе.

³⁰ Гэта сказаў Ён, бо казалі: у Ім нячысты дух.

³¹ І прыйшлі Маці і браты Ягоныя і, стоячы звонку, паслалі да Яго паклікаць Яго.

³² Каля Яго сядзеў люд. І казалі Яму: вось, Маці Твая і браты Твае і сёстры Твае, вонкі, пытаюцца Цябе.

³³ І адказаў ім: хто Маці Мая і браты Мае?

³⁴ І азірнуўшы тых, што сядзелі вакол Яго, кажа: вось маці Мая і браты Мае;

³⁵ бо, хто будзе выконваць волю Божую, той Мне брат і сястра і маці.

Мк 4

¹ І зноў пачаў вучыць каля мора; і сабралася да Яго мноства людзей, так што Ён увайшоў у лодку і быў на моры, а ўвесь люд быў на зямлі каля мора.

² І вучыў іх прытчамі многа і ў вучэньні Сваім казаў ім:

³ слухайце: вось, выйшаў сейбіт сеяць;

⁴ і калі сеяў, сталася так, што іншае ўпала ўскрай дарогі, і наляцелі птушкі і падзяўблі тое;

⁵ іншае ўпала на камяністую мясьціну, дзе няшмат было зямлі, і неўзабаве ўзышло, таму што зямля была там ня глыбокая;

⁶ а калі ўзышло сонца, завяла і, як ня мела карэньня, засохла;

⁷ іншае ўпала на церне, і церне вырасла і заглушыла насеньне, яно не дало плоду;

⁸ а іншае ўпала на добрую зямлю і дало плод, які ўзыйшоў і вырас, і ўрадзіла тое трыццаць, тое шэсьцьдзясят і тое сто.

9 І сказаў ім: хто мае вушы, каб чуць, няхай чуе!

10 Калі ж застаўся бязь людзей, усе, хто быў вакол Яго разам з дванаццацьцю, спыталіся ў Яго пра прытчу.

11 І сказаў ім: вам дадзена ведаць тайны Царства Божага, а тым, вонкавым, усё бывае ў прытчах,

12 каб яны сваімі вачыма глядзелі, і ня ўбачылі; сваімі вушамі чулі, і не ўразумелі, каб не навярнуліся, і не дараваны былі ім грахі.

13 І каза ім: не разумеце гэтай прытчы? як жа вам уразумець усе прытчы?

14 Сейбіт слова сее.

15 Пасеянае ўскрай дарогі азначае тых, у якіх сеецца слова, але да якіх, калі пачуюць, адразу прыходзіць сатана і хапае слова, пасеянае ў сэрцах іхніх.

16 Такім самым чынам і пасеянае на камяністых мясьцінах азначае тых, якія, калі пачуюць слова, адразу з радасьцю прымаюць яго,

17 але ня маюць у сабе караня і нясталыя; потым, калі настане ўціск і ганеньне за слова, адразу спакушаюцца.

18 Пасеянае ў церне азначае тых, што чуюць слова,

19 але ў якіх турботы веку гэтага, панада багацьця і іншыя жаданьні, уваходзячы ў іх, заглушаюць слова, і яно бывае бяз плоду.

20 А пасеянае на добрай зямлі азначае тых, якія слухаюць слова і прымаюць, і родзяць плод, адзін у трыццаць, другі ў шэсьцьдзясят, той ўстакроць.

21 І сказаў ім: ці на тое прыносіцца сьвечка, каб паставіць яе пад пасудзіну альбо пад ложка? ці не на тое, каб ставіць яе на сьвечніку?

22 Няма нічога таемнага, што ня выйшла б на яву; і нічога няма схаванага, што ня выйшла б наверх.

23 Калі хто мае вушы, каб чуць, няхай пачуе!

24 І сказаў ім: заўважайце, што чуеце: якою мераю

мерьще, такою адмерана будзе вам і дададзена будзе вам, слухачам.

25 Бо, хто мае, таму дадзена будзе, а хто ня мае, у таго адымецца і тое, што мае.

26 І сказаў: Царства Божае падобнае на тое, як калі чалавек кіне насеньне ў зямлю,

27 і сьпіць, і ўстае ноччу і днём, і як насеньне ўзыходзіць і расьце, ня ведае ён;

28 бо зямля сама сабою родзіць спачатку зеляніну, потым колас, потым поўнае зерне ў коласе;

29 калі ж высьпее плод, адразу пасылае серп, таму што настала жніво.

30 І сказаў: да чаго прыпадобнім Царства Божае? альбо празь якую прытчу выявім яго?

31 Яно - як зерне гарчычнае, якое, калі сеецца ў зямлю, ёсьць найменшае з усіх зярнят на зямлі:

32 а як пасеяна, узыходзіць і робіцца большае за ўсякую траву, і пускае вялікае гольле, так што пад ценем ягоным могуць хавацца птушкі нябесныя.

33 І такімі многімі прытчамі прапаведаваў ім слова, колькі яны маглі чуць;

34 і бяз прытчы не казаў ім, а вучням сам-насам тлумачыў усё.

35 Увечары таго самага дня сказаў ім: пераправімся на той бок.

36 І яны, адпусьціўшы людзей, узялі Яго з сабою, як Ён быў, у лодку; зь Ім былі і іншыя лодкі.

37 І паднялася вялікая бура; хвалі білі ў лодку, так што яна ўжо напаўнялася вадою.

38 А Ён спаў на карме на ўзгалоўі. Яго будзяць і кажуць Яму: Настаўнік! няўжо Табе ня рупіць, што мы гінем?

39 І ўстаўшы, Ён загразіў ветру і сказаў мору: суйміся, перастань. І вецер аціх, і зрабілася вялікая ціша.

40 І сказаў ім: чаго вы такія палахлівыя? чаму ў вас няма веры?

41 І ўбаяліся страхам вялікім і гаварылі і паміж сабою: хто ж гэта, што і вецер і мора слушаюцца Яго?

Мк 5

1 Прыйшлі на другі бераг мора, у краіну Гадарынскую.

2 І калі выйшаў Ён з лодкі, адразу сустрэў Яго чалавек, які выйшаў з магілаў, апанаваны нячыстым духам;

3 у яго было жытло ў магілах, і ніхто ня мог звязаць яго нават ланцугамі;

4 бо колькі разоў яго ні кавалі ў ланцугі і пугы, але разрываў ланцугі і разьбіваў пугы, і ніхто ня меў сілы ўтаймаваць яго;

5 заўсёды, уночы і ўдзень, у горах і магілах, крычаў ён і біўся аб каменьне.

6 А ўбачыўшы Ісуса здалёк, прыбег і пакланіўся Яму,

7 і, закрычаўшы моцным голасам, сказаў: што Табе да мяне? Ісусе, Сыне Бога Усявышняга! заклінаю Цябе Богам, ня муч мяне!

8 Бо Ісус сказаў яму: выйдзі, дух нячысты, з гэтага чалавека.

9 І спытаўся ў яго: як тваё імя? І той сказаў у адказ: легіён імя мне, бо нас многа.

10 І вельмі прасілі Яго, каб ня высылаў іх прэч з краіны той.

11 А пасьвіўся там пад гарою вялікі гурт сьвіней.

12 І прасіліся ў Яго ўсе дэманьы, кажучы: пашлі нас у сьвіней, каб нам увайсьці ў іх.

13 Ісус адразу дазволіў ім. І нячыстыя духі, выйшаўшы, увайшлі ў сьвіней; і памкнуўся гурт з урвішча ў мора, а іх было каля дзвюх тысяч; і патанулі ў моры.

14 А сьвінапасы паўцякалі і расказалі ў горадзе і ў вёсках. І жыхары выйшлі паглядзець, што сталася.

15 Прыходзяць да Ісуса і бачаць, што апантаны, у якім быў легіён, сядзіць і апрануты, і ў здаровым розуме; і спалохаліся.

16 А тыя, што бачылі, расказалі ім пра тое, як гэта здарылася з апантаным, і пра сьвіней.

17 І пачалі прасіць Яго, каб адышоў ад межаў іхніх.

18 І калі Ён увайшоў у лодку, апантаны прасіў Яго, каб быць зь Ім.

19 Але Ісус не дазволіў яму, а сказаў: ідзі дамоў да сваіх і раскажы ім, што ўчыніў з табою Гасподзь і як зь цябе ўмілажаліўся.

20 І пайшоў і пачаў зьвеставаць у Дзесяцігародзьдзі, што ўчыніў зь ім Ісус. І ўсе дзіваваліся.

21 Калі Ісус зноў пераправіўся ў лодцы на другі бераг, сабралася да Яго мноства людзей. Ён быў каля мора.

22 І вось, прыходзіць адзін з начальнікаў сынагогі, якога звалі Яір, і, убачыўшы Яго, падае ў ногі Яму

23 і ўмольна просіць Яго, кажучы: дачка мая пры сьмерці; прыйдзі і ўскладзі на яе рукі, каб яна ачуняла і засталася жывая.

24 Ісус пайшоў зь ім. За Ім сьледам ішло мноства людзей, і націскалі на Яго.

25 Адна жанчына, якая пакутавала ад крывацечы дванаццаць гадоў,

26 шмат нацярпелася ад многіх лекараў, патраціла ўсё, што было ў яе, і ня зыскала ніякай палёгкі, а самой толькі пагоршала,

27 дачуўшыся пра Ісуса, падышла ззаду ў натоўпе і кранулася вопраткі Ягонай;

28 бо казала: калі хоць да вопраткі Ягонай дакрануся, дык выздаравею.

29 І перастала адразу ў яе крывацеча, і яна адчула ў целе, што ачуняла ад хваробы.

30 А ў той самы час Ісус, адчуўшы Сам у Сабе, што выйшла зь Яго сіла, абярнуўся ў народзе і сказаў: хто крануўся Маёй вопраткі?

31 Вучні казалі Яму: Ты бачыш, што людзі націскаюць на Цябе, і кажаш: «хто крануўся Мяне?».

32 Але Ён глядзеў навокал, каб убачыць тую, якая зрабіла гэта.

33 Жанчына ў страху і трымценьні, ведаючы, што зь ёю сталася, падышла, упала перад Ім і сказала Яму ўсю праўду.

34 А Ён сказаў ёй: дачка! вера твая ўратавала цябе; ідзі ў міры і будзь здаровая ад хваробы тваёй.

35 Калі Ён яшчэ гаварыў гэта, прыходзяць ад начальніка сынагогі і кажуць: дачка твая памерла; чаго яшчэ дакучаеш Настаўніку?

36 Але Ісус, пачуўшы гэтыя словы, адразу кажа начальніку сынагогі; ня бойся, толькі веруй.

37 І не дазволіў нікому ісьці сьледам за Ім, акрамя як Пятру, Якаву і Яну, брату Якава.

38 Прыходзяць у дом начальніка сынагогі і бачаць перапалох, і плачуць і голасам галосаць.

39 І ўвайшоўшы, кажа ім: чаго сумеліся і плачаце? дзяўчына не памерла, а сьпіць.

40 І сьмяяліся зь Яго. Але Ён, выслаўшы ўсіх, бярэ з Сабою бацьку і маці дзяўчыны і тых, што былі зь Ім, і ўваходзіць туды, дзе дзяўчына ляжала.

41 І ўзяўшы дзяўчыну за руку, кажа ёй: таліфа-кумі, што азначае: «Дзяўчына, табе кажу, устань».

42 І дзяўчына адразу ўстала і пачала хадзіць, бо была гадоў дванаццаці. І вялікаму дзіву даліся.

43 І Ён строга загадаў ім, каб ніхто пра гэта ня ведаў, і

сказаў, каб ёй далі есьці.

Мк 6

¹ Ён выйшаў адтуль і прыйшоў на бацькаўшчыну Сваю; за Ём сьледам ішлі вучні Ягоныя.

² Калі настала субота, Ён пачаў вучыць у сынагозе; і многія слухачы з подзівам казалі: адкуль у Яго гэта? што за мудрасьць дадзена Яму, і як такія дзівосы чыняцца рукамі Ягонымі?

³ ці не цясьляр Ён, сын Марыін, брат Якава, Ясіі, Юды і Сымона? ці ня тут сярод нас Ягоныя сёстры? І паняверыліся ў Ём.

⁴ А Ісус сказаў ім: ня бывае прарока без пашаны, хіба што на бацькаўшчыне сваёй і ў родзічаў і ў доме сваім.

⁵ І ня мог учыніць там ніякага цуду; толькі на нямногіх хворых усклаўшы рукі, ацаліў іх.

⁶ І здзіўляўся зь няверства іхняга. Потым хадзіў па навакольных селішчах і вучыў.

⁷ І, паклікаўшы дванаццацёх, пачаў пасылаць іх па двое і даў ім ўладу над нячыстымі духамі.

⁸ І наказаў ім нічога ня браць у дарогу, апрача аднаго кія: ні торбы, ні хлеба, ні медзі ў поясе,

⁹ а абувацца ў просты абутак і не насіць дзвюх вопратак.

¹⁰ І сказаў ім: калі дзе ўвойдзеце ў дом, заставайцеся ў ім, пакуль ня выйдзеце з той мясьціны.

¹¹ І калі хто ня прыме вас і ня будзе слухаць вас, дык, выходзячы адтуль, абцярушэце пыл з ног ваших, у сьведчаньне на іх. Праўду кажу вам: радасьней будзе Садоме і Гаморы ў дзень судны, чым таму гораду.

¹² І яны пайшлі і зьвеставалі каяньне;

¹³ выганялі шмат дэманаў і многіх хворых мазалі алеем і ацалілі.

14 Цар Ірад, дачуўшыся пра Ісуса, - бо імя Ягонае стала слыннае, - казаў: гэта Ян Хрысьціцель паўстаў зь мёртвых, і таму цуды ўчыняюцца ім.

15 Іншыя казалі: гэта Ілья. А іншыя казалі: гэта прарок, альбо як адзін з прарокаў.

16 А Ірад, пачуўшы, сказаў: гэта Ян, якому я адцяў галаву, ён паўстаў зь мёртвых.

17 Бо гэты Ірад, паслаўшы, узяў Яна і ўвязьніў яго ў цямніцу за Ірадыяду, жонку Піліпа, брата свайго, бо ажаніўся зь ёю.

18 Бо Ян казаў Іраду: нельга табе мець жонку брата твайго.

19 А Ірадыяда, угневаўшыся на яго, хацела забіць яго; ды не магла.

20 Бо Ірад баяўся Яна, ведаючы, што ён муж праведны і сьвяты і пільнаваў яго; многае рабіў, слухаючыся яго, і з прыемнасьцю слухаў яго.

21 Настаў зручны дзень, калі Ірад, з нагоды ўгодкаў сваіх, даваў гасьціну вяльможам сваім, тысячнікам і старэйшынам Галілейскім, -

22 дачка Ірадыядзіна ўвайшла, скакала і дагадзіла Іраду і ўсім, што ўзьляжалі зь ім. Цар сказаў дзяўчыне: прасі ў мяне, чаго хочаш, і дам табе.

23 І запрысягнуўся ёй: чаго ні папросіш у мяне, дам табе, нават да палавіны майго царства.

24 Яна выйшла і спыталася ў маці сваёй: чаго прасіць? Тая адказала: галавы Яна Хрысьціцеля.

25 І яна адразу пайшла сьпешна да цара і прасіла, кажучы: хачу, каб ты даў мне цяпер жа ў місе галаву Яна Хрысьціцеля.

26 Цар замаркоціўся; але, дзеля прысягі і тых, што ўзьляжалі зь ім, не захацеў адмовіць ёй.

27 І адразу паслаўшы збраяносца, цар загадаў прынесці галаву ягоную.

28 Той пайшоў, адцяў яму галаву ў цямніцы, і прынёс галаву ягоную ў місе і аддаў яе дзяўчыне, а дзяўчына аддала яе маці сваёй.

29 Вучні ягонья, пачуўшы, прыйшлі і ўзялі цела ягонае і паклалі яго ў магілу.

30 І сабраліся апосталы да Ісуса і расказалі Яму ўсё, і што зрабілі, і чаму навучылі.

31 Ён сказаў ім: ідзеце вы адныя ў пустэльнае месца і адпачнеце крыху. Бо шмат прыходзіла і адыходзіла, так што і есьці ім ня было калі.

32 І выправіліся ў пустэльнае месца на лодцы адныя.

33 Люд убачыў, як яны выпраўляліся, і многія пазналі іх; і беглі туды пешыя з усіх гарадоў і апярэдзілі іх, і сабраліся да Яго.

34 Ісус, выйшаўшы, угледзеў мноства людзей і пашкадаваў іх, бо яны былі як авечкі без пастуха; і пачаў іх вучыць многа.

35 І як што часу мінула шмат, вучні Ягонья, прыступіўшы да Яго, кажуць: месца тут пустэльнае, а час ужо позьні;

36 адпусьці іх, каб яны пайшлі ў навакольныя вёскі і селішчы і купілі сабе хлеба; бо ім няма чаго есьці.

37 Ён сказаў ім у адказ: вы дайце ім есьці. І сказалі Яму: хіба што нам пайсьці купіць хлеба дынараў на дзьвесьце і даць ім есьці?

38 Але Ён папытаўся ў іх: колькі ў вас хлябоў? Ідзеце, паглядзеце. Яны, даведаўшыся, сказалі: пяць хлябоў і дзьве рыбіны.

39 Тады загадаў ім пасадзіць усіх гуртамі на зялёнай траве.

40 І паселі радамі па сто і па пяцьдзясят.

41 Ён узяў пяць хлябоў і дзьве рыбіны, узвёў вочы да неба, дабраславіў і разламаў хлябы і даў вучням

Сваім, каб яны раздалі ім; і дзэве рыбіны падзяліў на ўсіх.

42 І елі ўсе і наеліся;

43 і набралі кавалкаў хлеба і рэшты ад рыбін дванаццаць поўных кашоў;

44 а было тых, што елі хлябы, каля пяці тысяч мужчын.

45 І адразу ж прымусіў вучняў Сваіх увайсці ў лодку і выправіцца наперад на той бок да Віфсаіды, пакуль Ён адпусьціць людзей.

46 І адпусьціўшы іх, пайшоў на гару памаліцца.

47 Увечары лодка была пасярод мора, а Ён адзін на зямлі.

48 І ўбачыў іх у бядзе ў плаваньні, бо вецер ім быў супраціўны; а каля чацьвёртай варты ночы падышоў да іх, ідучы па моры, і хацеў прайсці міма іх.

49 Яны, убачыўшы Яго, што ідзе па моры, падумалі, што гэта прывід, і закрычалі.

50 Бо ўсе бачылі Яго і перапалохаліся. І адразу загарыў зь імі і сказаў ім: узбздзёрцеся; гэта Я, ня бойцеся.

51 І ўвайшоў да іх у лодку; і вецер аціх. І яны вельмі-вельмі здзіўляліся ў сабе і дзіву даваліся.

52 Бо не дайшлі розумам да цуду з хлябамі, таму што сэрца ў іх было скамянелае.

53 І пераправіўшыся, прыбылі ў зямлю Генісарэцкую і прысталі да берагу.

54 Калі выйшлі яны з лодкі, адразу жыхары, пазнаўшы Яго,

55 абеглі ўсё навакольле тое і пачалі на ложках прыносіць хворых туды, дзе, як чуваць было, Ён быў.

56 І куды ні прыходзіў Ён, ці то ў селішчы, ці то ў гарады, ці то ў вёскі, клалі хворых на плошчах і прасілі Яго, каб ім дакрануцца хоць да краю адзеньня Ягонага; і каторыя дакраналіся да Яго, ацаліліся.

Мк 7

¹ Сабраліся да Яго фарысэі і некаторыя з кніжнікаў, што прыйшлі зь Ерусаліма;

² і ўбачыўшы некаторых вучняў Ягоных, што елі хлеб нячыстымі, то ж бо няўмытымі рукамі, дакаралі.

³ Бо фарысэі і ўсе Юдэі, сьледуючы наказу старцаў, не ядуць, не памыўшы старанна рук;

⁴ і, прыйшоўшы з торжышча, не ядуць, не абмыўшыся. Ёсьць і яшчэ шмат чаго іншага, чаго яны пастанавілі трымацца: глядзець, каб мылі чары, кубкі, катлы і ўслоны.

⁵ Потым пытаюцца ў Яго фарысэі і кніжнікі: навошта вучні Твае не трымаюцца наказаў старцаў, а няўмытымі рукамі ядуць хлеб?

⁶ Ён сказаў ім у адказ: добра прарочыў пра вас, крывадушных, Ісяя, як напісана: «людзі гэтыя шануюць Мяне вуснамі, а сэрца іхняе далёка ад Мяне адлягае;

⁷ але марна шануюць Мяне, настаўляючы на вучэньні, заповедзі чалавечыя»;

⁸ бо вы, занядаўшы заповедзь Божую, трымаецеся звычайу чалавечага, абмываньня кубкаў і чараў, і робіце шмат чаго іншага, да гэтага падобнага.

⁹ І сказаў ім: ці добра, што вы адмяняеце заповедзь Божую, каб датрымацца свайго звычайу?

¹⁰ Бо Майсей сказаў: «шануй бацьку свайго і маці сваю; і: ёхто ліхасловіць бацьку альбо маці, сьмерцю хай памрэ».

¹¹ А вы кажаце: хто скажа бацьку альбо маці: «корван (значыць, дар) Богу тое, чым бы ты ад мяне карыстаўся», -

¹² таму вы ўжо дазваляеце нічога не рабіць бацьку свайму альбо маці свай,і,

¹³ ухіляючы слова Божае наказам вашым, які вы

ўстанавілі; і робіце шмат чаго на гэта падобнага.

14 І паклікаўшы ўвесь люд, сказаў яму: слухайце Мяне ўсе і разумейце:

15 нішто, што ўваходзіць у чалавека звонку, ня можа апаганіць яго; а што выходзіць зь яго, тое апаганьвае чалавека.

16 Калі хто мае вушы, каб чуць, няхай чуе!

17 І калі Ён ад людзей увайшоў у дом, вучні Ягоня спыталіся ў Яго пра прычту.

18 Ён сказаў ім: няўжо і вы такія няцямныя? няўжо не разумееце, што нішто, што звонку ўваходзіць у чалавека, ня можа апаганіць яго?

19 бо ня ў сэрца ягонае ўваходзіць, а ў чэрава, і выходзіць вонкі, чым ачышчаецца ўсякая ежа.

20 Далей сказаў: тое, што выходзіць з чалавека, апаганьвае чалавека;

21 бо зь сярэдзіны, з сэрца чалавечага, выходзяць ліхія помыслы, пералюбы, распуста, забойствы,

22 крадзяжы, ліхварства, злосьць, хітрына, непатрэбства, зайздросьлівае вока, блюзьнерства, пыха, безгалоўе.

23 Усё гэтае ліха зь сярэдзіны выходзіць, і апаганьвае чалавека,

24 І выправіўшыся адтуль, прыйшоў у межы Тырскія і Сідонскія; і ўвайшоўшы ў дом, не хацеў, каб хто даведаўся; але ня здолеў утоіцца.

25 Бо дачулася пра Яго жанчына, у якое дачка апанаваная была нячыстым духам, і прыйшоўшы прыпала да ног Ягоных;

26 а жанчына тая была язычніца, родам Сірафінікіянка; і прасіла Яго, каб выгнаў дэмана зь ейнай дачкі.

27 Але Ісус сказаў ёй: дай перш насыціцца дзецям; бо нядобра ўзяць хлеб у дзяцей і кінуць сабакам.

28 А яна сказала Яму ў адказ: так, Госпадзе; але і сабакі пад сталом ядуць крошкі ў дзяцей.

29 І сказаў ёй: за гэтае слова, ідзі; дэман выйшаў з тваёй дачкі.

30 І прыйшоўшы ў свой дом, яна ўбачыла, што дэман выйшаў і дачка ляжыць на пасыцелі.

31 Выйшаўшы зь межаў Тырскіх і Сідонскіх, Ісус зноў пайшоў да мора Галілейскага празь землі Дзесяцігародзьдзя.

32 Прывялі да яго глухога гугняўца і прасілі Яго ўскласьці на яго руку.

33 Ісус, адвёўшы яго ўбок ад людзей, уклаў пальцы Свае ў вушы яму і, плюнуўшы, дакрануўся да языка ягонага;

34 і ўзьвёўшы вочы да неба, уздыхнуў і сказаў яму: «Еффафа», што значыцца - «адчыніся».

35 І адразу адчыніўся ў яго слых, і разамкнуліся павязі ягонага языка, і пачаў гаварыць чыста.

36 І загадаў ім не казаць нікому. Але, колькі Ён ні забараняў ім, яны яшчэ больш разгалашвалі.

37 І вельмі-вельмі здзіўляліся і казалі: усё добра робіць: і глухіх робіць чуткімі і нямых - гаваркімі.

Мк 8

1 У тыя дні, калі сабралася даволі многа народу і ня было чаго есьці, Ісус, паклікаўшы вучняў Сваіх, сказаў ім:

2 шкада мне людзей, бо ўжо тры дні застаюцца пры Мне, і няма чаго ім есьці;

3 калі няеўшых адпушчу іх дадому, аслабнуць у дарозе, бо некаторыя зь іх прыйшлі здалёку.

4 Вучні Ягоныя адказвалі Яму: адкуль мог бы хто ўзяць тут у пустыні хлябоў, каб накарміць іх?

5 І спытаўся ў іх: колькі ў вас хлябоў? Яны адказалі: сем.

6 Тады загадаў людзям узьлегчы на зямлю; і ўзяўшы сем хлябоў і ўзьнёсшы падзяку, пераламаў і даў вучням Сваім, каб яны раздалі; і яны раздалі людзям.

7 Было ў іх і крыху рыбак; дабраславіўшы, Ён загадаў раздаць і іх.

8 І елі і наеліся; і набралі рэшты кавалкаў сем кашоў.

9 Тых, што елі, было каля чатырох тысяч. І адпусціў іх.

10 І адразу ўвайшоўшы ў лодку з вучнямі Сваімі, прыплыў у межы Далмануфскія.

11 Выйшлі фарысэі, пачалі зь Ім спрачацца, і патрабавалі ад Яго азнакі зь неба, спакушаючы Яго,

12 і Ён, глыбока ўздыхнуўшы, сказаў: навошта род гэты патрабуе азнакі? праўду кажу вам, ня дасца роду гэтаму азнакі.

13 І пакінуўшы іх, зноў увайшоў у лодку і паплыў на той бок.

14 Пры гэтым вучні Ягонья забыліся ўзяць хлябоў, і акрамя аднаго хлеба ня мелі з сабою ў лодцы.

15 А Ён наказаў ім, кажучы: глядзеце, сьцеражэцеся закваскі фарысэйскай і закваскі Ірадавай.

16 І разважаючы паміж сабою, казалі: гэта азначае, што хлябоў няма ў нас.

17 Ісус, зразумеўшы, каза ім: што разважаеце пра тое, што няма ў вас хлябоў? няўжо яшчэ ня цяміце і не разумееце? няўжо яшчэ скамянелае ў вас сэрца?

18 маючы вочы, ня бачыце? маючы вушы, ня чуеце? і не памятаеце?

19 калі Я пяць хлябоў разламаў на пяць тысяч чалавек, колькі поўных кашоў набралі вы кавалкаў? Кажуць Яму: дванаццаць.

20 А калі сем на чатыры тысячы, колькі кашоў набралі вы кавалкаў рэшты? Сказалі: сем.

21 І сказаў ім: як жа яшчэ не разумееце?

22 Прыходзіць у Віфсаіду; і прыводзяць да Яго сьляпога, і просяць, каб да яго дакрануўся.

23 Ён, узяўшы сьляпога за руку, вывеў яго зь селішча прэч і, плонуўшы яму на вочы, усклаў на яго рукі, і спытаўся ў яго: ці бачыць што?

24 Той, зірнуўшы, сказаў: бачу людзей, што праходзяць, як дрэвы.

25 Потым зноў усклаў рукі на вочы яму, і загадаў яму зірнуць. І ён выздаравеў, і пачаў бачыць усё ясна.

26 І паслаў яго дамоў, сказаўшы: не заходзь у селішча і не раскажвай нікому ў селішчы.

27 І пайшоў Ісус з вучнямі Сваімі ў селішчы Кесарыі Піліпавай. Па дарозе Ён пытаўся ў вучняў Сваіх: за каго ўважаюць Мяне людзі?

28 Яны адказвалі: за Яна Хрысьціцеля, а другія - за Ільлю, а іншыя - за аднаго з прарокаў.

29 Ён кажа ім: а вы за каго ўважаеце Мяне? Пётр сказаў Яму ў адказ: Ты - Хрыстос.

30 І строга наказаў ім, каб нікому не казалі пра Яго.

31 І пачаў вучыць іх, што Сын Чалавечы мае адпакутаваць; быць адкінутым старэйшынамі, першасьвятарамі і кніжнікамі, і забітым быць і на трэйці дзень уваскрэснуць.

32 І гаварыў пра гэта адкрыта. А Пётр, адклікаўшы Яго, пачаў пярэчыць Яму.

33 А Ён, абярнуўшыся і зірнуўшы на вучняў Сваіх, строга ўшчуў Пятра, сказаўшы: адыдзі ад Мяне, сатана, бо ты думаеш не пра тое, што Божае, а што чалавечае.

34 І паклікаўшы людзей з вучнямі Сваімі, сказаў ім: хто хоча ісьці за Мною, зрачыся сябе, і вазьмі крыж

свой, і ідзі за Мною сьледам;

³⁵ бо, хто хоча душу сваю ўратаваць, той страціць яе; а хто страціць душу сваю дзеля Мяне і Дабравесьця, той уратуе яе;

³⁶ бо якая карысьць чалавеку, калі ён здабудзе ўвесь сьвет, а душы сваёй пашкодзіць?

³⁷ альбо які выкуп дасьць чалавек за душу сваю?

³⁸ бо, хто пасаромеецца Мяне і Маіх словаў у родзе гэтым распусным і грэшным, таго пасаромеецца і Сын Чалавечы, калі прыйдзе ў славе Айца Свайго са сьвятымі анёламі.

Мк 9

¹ І сказаў ім: праўду кажу вам: ёсьць сярод тых, што стаяць тут, такія, што не памершы яшчэ, ужо ўбачаць Царства Божае, што прыйшло ў сіле.

² І, як мінула шэсьць дзён, узяў Ісус Пятра, Якава і Яна, і ўзьвёў на гару высокую асобна іх адных і перамяніўся перад імі:

³ адзеньне Ягонае зрабілася бліскучае, вельмі белае, як сьнег, як на зямлі бялільшчык ня можа выбеліць.

⁴ І зьявіўся ім Ілья з Майсеем: і гутарылі зь Ісусам.

⁵ Пры гэтым Пётр сказаў Ісусу: Равьві! добра нам тут быць; зробім тры палаткі: Табе адну, Майсею адну, і адну Ільлю.

⁶ Бо ня ведаў, што сказаць; таму што яны былі ў страху.

⁷ І зьявілася воблака, якое іх ахінула, і з воблака выйшаў голас, які сказаў: Гэты ёсьць Сын Мой Любасны; Яго слухайце.

⁸ І раптам, агледзеўшыся навокал, нікога больш з сабою ня бачылі, акрамя аднаго Ісуса.

⁹ Калі ж сыходзілі яны з гары, Ён не дазволіў нікому расказваць пра тое, што бачылі, пакуль Сын Чалавечы

не ўваскрэсьне зь мёртвых.

10 І яны стрымалі гэтае слова, пытаючыся адзін у аднаго, што азначае: уваскрэснуць зь мёртвых?

11 І спыталіся ў Яго: як жа кніжнікі кажуць, што Ілья мае прыйсьці раней?

12 Ён сказаў ім у адказ: праўда, Ілья павінен прыйсьці раней і падрыхтаваць усё; і Сын Чалавечы, як напісана пра Яго, мае шмат адпакутаваць і быць зьняважаным;

13 але кажу вам, што і Ілья прыйшоў, і зрабілі зь ім, што хацелі, як напісана пра яго.

14 Прыйшоўшы да вучняў, убачыў шмат людзей каля іх і кніжнікаў, што спрачаліся зь імі.

15 Адразу, убачыўшы Яго, усе людзі здзівіліся, і падбягаючы, віталі Яго.

16 Ён спытаўся ў кніжнікаў: пра што спрачаецца зь імі?

17 Адзін зь людзей сказаў у адказ: Настаўнік! я прывёў да Цябе сына майго, апанаванага духам нямым:

18 дзе ні хапае яго, кідае яго на зямлю, і ён пускае пену, і скрыгоча зубамі сваімі, і дранцьвее; казаў я вучням Тваім, каб выгналі яго, і яны не маглі.

19 Адказваючы яму, Ісус сказаў: о, род няверны! дакуль буду я з вамі? дакуль буду трываць вас? прывядзеце яго да Мяне.

20 І прывялі таго да Яго. Як толькі апантаны ўбачыў Яго, дух скалануў яго; ён упаў на зямлю і качаўся, пускаючы пену.

21 І спытаўся Ісус у бацькі ягонага: як даўно гэта дзеецца зь ім? Той сказаў: змалку;

22 і шмат разоў дух кідаў яго і ў вагонь і ў ваду, каб загубіць яго; але, калі што можаш, умілажалься з нас і памажы нам.

23 Ісус сказаў яму: калі хоць колькі можаш верыць, дык усё магчыма верніку.

24 І адразу хлопцаў бацька ўсклікнуў са сьлязьмі: веру, Госпадзе! памажы майму няверству.

25 Ісус, убачыўшы, што зьбягаюцца людзі, загразіў духу нячыстаму, сказаўшы яму: дух нямы і глухі! Я загадваю табе, выйдзі зь яго і больш не ўваходзь у яго.

26 І ўскрыкнуўшы і моцна скалануўшы яго, выйшаў; і ён зрабіўся як мёртвы, так што многія казалі, што ён памёр.

27 Але Ісус, узяўшы яго за руку, падняў яго; і ён устаў.

28 І як увайшоў Ісус у дом, вучні Ягоныя пыталіся ў Яго сам-насам: чаму мы не маглі выгнаць яго?

29 І сказаў ім: гэты род ня можа выйсьці інакш, як ад малітвы і посту.

30 Выйшаўшы адтуль, праходзілі праз Галілею: і Ён не хацеў, каб хто ведаў.

31 Бо вучыў Сваіх вучняў і казаў ім, што Сын Чалавечы аддадзены будзе ў рукі чалавечыя, і заб'юць Яго, і пасьля забойства на трэйці дзень уваскрэсьне.

32 Але яны не разумелі гэтых слоў, а спытацца ў Яго баяліся.

33 Прыйшоў у Капернаум; і калі быў у доме, спытаўся ў іх: пра што ў дарозе вы разважалі паміж сабою?

34 яны маўчалі, бо дарогаю разважалі паміж сабою, хто большы.

35 І сеўшы, паклікаў дванаццаць і сказаў ім: хто хоча быць першым, хай будзе з усіх апошнім і ўсім слугою.

36 І ўзяўшы дзіця, паставіў яго сярод іх і, абняўшы яго, сказаў ім:

37 хто прыме адно такое дзіця ў імя Маё, той прымае Мяне; а хто Мяне прыме, той не Мяне прымае, а Таго, Хто паслаў Мяне.

38 Ян пры гэтым сказаў: Настаўнік! мы бачылі чалавека, які імем Тваім выганяе дэманаў, а ня ходзіць за намі; і забаранілі яму, бо ня ходзіць за намі.

39 Ісус сказаў: не забараняйце яму; бо ніхто, хто ўчыніў цуд імем Маім, ня зможа так хутка пасья ліхасловіць Мяне.

40 Бо, хто ня супроць вас, той за вас.

41 І хто напоіць вас кубкам вады ў імя Маё, бо вы Хрыстовыя, праўду кажу вам, ня страціць узнагароды сваёй.

42 А хто спакусіць аднаго з малых гэтых, што веруюць у Мяне, таму лепей было б, каб павесілі яму на шыю жарон і кінулі яго ў мора.

43 І калі спакушае цябе рука твая, адатні яе: лепш табе зьнявечанаму ўвайсьці ў жыцьцё, чым зь дзвьюма рукамі ісьці ў геену, у вагонь непагасны,

44 дзе чарвяк іхні не памірае, і вагонь ня гасьне.

45 І калі нага твая цябе спакушае, адатні яе: лепш табе ўвайсьці ў жыцьцё кульгаваму, чым зь дзвьюма нагамі быць укінутым у геену, у вагонь непагасны,

46 дзе чарвяк іхні не памірае, і вагонь ня гасьне.

47 І калі вока тваё цябе спакушае, вырві яго: лепш табе з адным вокам увайсьці ў Царства Божае, чым з двума вачмі быць укінутым у геену вогненную,

48 дзе чарвяк іхні не памірае, і вагонь ня гасьне.

49 Бо кожны вагнём асаліцца, і кожная ахвяра сольлю асаліцца.

50 Соль - добрая; але, калі соль не салёная будзе, чым вы яе паправіце? Майце ў сабе соль і мір майце паміж сабою.

Мк 10

1 Выправіўшыся адтуль, прыходзіць у межы Юдэйскія за Ярданам. Зноў збіраюцца да Яго людзі; і паводле

звычайу Свайго, Ён зноў вучыў іх.

² Падышлі фарысэі і спыталіся, спакушаючы Яго: ці дазволена разводзіцца мужу з жонкаю?

³ Ён сказаў ім у адказ: што наказаў вам Майсей?

⁴ Яны казалі: Майсей дазволіў пісаць разводны ліст і разводзіцца.

⁵ А Ісус сказаў ім у адказ: за жорсткае сэрца вашае ён напісаў вам гэтую заповедзь;

⁶ а ў пачатку стварэньня, Бог мужчыну і жанчыну стварыў іх.

⁷ Таму пакіне чалавек бацьку свайго і маці

⁸ і прылепіцца да жонкі сваёй, і будуць двое адною плоцьцю, так што яны ўжо ня двое, а адна плоць.

⁹ Дык вось, што Бог злучыў, таго чалавек хай не разлучае.

¹⁰ У доме вучні Ягоня зноў спыталіся ў Яго пра тое самае.

¹¹ Ён сказаў ім: хто разьвядзецца з жонкаю сваёю і ажэніцца з другою, той чыніць пералюб зь ёю;

¹² і калі жонка разьвядзецца з мужам сваім і выйдзе за другога, пералюб чыніць.

¹³ Прыносілі да Яго дзяцей, каб Ён дакрануўся да іх; а вучні не дапускалі тых, што прыносілі.

¹⁴ Ubачыўшы гэта, Ісус разгневаўся і сказаў ім: пусьцеце дзяцей прыходзіць да Мяне і не перашкаджайце ім, бо такім належыць Царства Божае;

¹⁵ праўду кажу вам: хто ня прыме Царства Божага, як дзіця, той ня ўвойдзе ў яго.

¹⁶ І абняўшы іх, усклаў рукі на іх і дабраслаўляў іх.

¹⁷ Калі выходзіў Ён у дарогу, падбег нехта, упаў перад Ім на калені і спытаўся ў Яго: Настаўнік Добры! што мне рабіць, каб успадкаваць жыцьцё вечнае?

18 Ісус сказаў яму: што ты называеш Мяне добрым? ніхто ня добры, толькі адзін Бог.

19 Ведаеш заповедзі: ня чыні пералюбу; не забівай; ня крадзь; ня сьведчы ілжыва; ня крыўдзі; шануй бацьку твайго і маці.

20 А ён сказаў Яму ў адказ: Настаўнік! Усё гэта захаваў я зь юнацтва майго.

21 Ісус, зірнуўшы на яго, палюбіў яго і сказаў яму: аднаго табе не стае: ідзі, усё, што маеш, праймай і раздай убогім і мець будзеш скарб на нябёсах; і прыходзь, і ідзі сьледам за Мною, узяўшы крыж.

22 А ён, ад гэтага слова сумеўшыся, адышоў замаркочаны, бо ў яго была вялікая маёмасьць.

23 І паглядзеўшы навакол, Ісус кажа вучням Сваім: як цяжка багатым маетнікам увайсці ў Царства Божае!

24 Вучні жахнуліся ад словаў Ягоных. Але Ісус зноў кажа ім у адказ: дзеці! як цяжка тым, хто спадзяецца на багацьце, увайсці ў Царства Божае!

25 лягчэй вярблюду прайсці праз вушка іголки, чым багатаму ўвайсці ў Царства Божае.

26 А яны вельмі моцна здзіўляліся і гаварылі паміж сабою: хто ж можа ўратавацца?

27 Ісус, зірнуўшы на іх, кажа: людзям гэта немагчыма, але ня Богу; бо ўсё магчымае Богу.

28 І пачаў Пётр гаварыць Яму: вось, мы пакінулі ўсё і пайшлі сьледам за Табою.

29 Ісус сказаў у адказ: праўду кажу вам: няма нікога, хто пакінуў бы дом, альбо братаў, альбо сёстраў, альбо бацьку, альбо маці, альбо жонку, альбо дзяцей, альбо землі дзеля Мяне і Дабравесьця,

30 і не атрымаў бы сёньня, у час гэты, сярод ганеньняў, устакроць больш дамоў, і братаў, і сёстраў, і бацькоў, і мацяроў, і дзяцей, і земляў, а ў веку

будучым жыцьця вечнага;

31 а многія першыя будуць апошнімі, і апошнія першымі.

32 Калі былі яны ў дарозе, узыходзячы ў Ерусалім, Ісус ішоў паперадзе іх, а яны жахаліся і, ідучы сьледам за Ім, былі ў страху. Паклікаўшы дванаццаць, Ён зноў пачаў ім казаць пра тое, што будзе зь Ім:

33 вось, мы ўзыходзім у Ерусалім, і Сын Чалавечы выдадзены будзе першасьвятарам і кніжнікам, і засудзяць Яго на сьмерць, і выдадуць Яго язычнікам;

34 і паглумяцца зь Яго, і біцьмуць Яго, і аплююць Яго, і заб'юць Яго; і на трэйці дзень уваскрэсьне.

35 Тады падышлі да Яго сыны Зевядзеевыя, Якаў і Ян, і сказалі: Настаўнік! мы хочам, каб Ты зрабіў нам, чаго папросім.

36 Ён сказаў ім: чаго хочаце, каб Я зрабіў вам?

37 Яны сказалі Яму: дай нам сесьці ў Цябе, аднаму праваруч, а другому леваруч, у славе Тваёй.

38 Але Ісус сказаў ім: ня ведаеце, чаго просіце; ці можаце піць чару, якую Я п'ю, і хрысьціцца хрышчэньнем, якім Я хрышчуся?

39 Яны адказвалі: можам. А Ісус сказаў ім: чару, якую Я п'ю, будзеце піць, і хрышчэньнем, якім Я хрышчуся, будзеце хрысьціцца;

40 а даць сесьці ў Мяне праваруч і леваруч - не ад Мяне залежыць, а каму ўгатавана.

41 І пачуўшы, дзесяцёра пачалі абурацца Якавам і Янам.

42 А Ісус, паклікаўшы іх, сказаў ім: вы ведаеце, што тыя, хто лічацца князямі народаў, пануюць над імі, і вяльможы іхнія ўладараць над імі;

43 але ня так хай будзе паміж вамі: а хто хоча быць большым між вамі, хай будзе вам слугою;

44 і хто хоча між вамі быць першым, хай будзе ўсім рабом;

45 бо і Сын Чалавечы не на тое прыйшоў, каб Яму служылі, а каб паслужыць і аддаць душу Сваю як выкуп за многіх.

46 Прыходзяць у Ерыхон. І калі выходзіў Ён зь Ерыхона з вучнямі Сваімі і мноствам людзей, Варцімей, сын Цімееў, сьляпы сядзеў пры дарозе, жабруючы.

47 Пачуўшы, што гэта Ісус Назарэй, ён пачаў крычаць і казаць: Ісусе, Сыне Давідаў! памілуй мяне.

48 Многія змушалі яго замоўкнуць; але ён яшчэ мацней крычаў: Сыне Давідаў! памілуй мяне.

49 Ісус спыніўся і загадаў паклікаць яго. Клічуць сьляпога і кажуць яму: ня бойся, уставай, кліча цябе.

50 Ён скінуў зь сябе верхнюю вопратку, устаў і прыйшоў да Ісуса.

51 Адказваючы яму, Ісус спытаўся: чаго ты хочаш ад Мяне? Сьляпы сказаў Яму: Настаўнік! каб зноў бачыць.

52 Ісус сказаў яму: ідзі, вера твая ўратавала цябе. І той адразу пачаў бачыць і пайшоў за Ісусам па дарозе.

Мк 11

1 Калі наблізіліся да Ерусаліма, да Віфагіі і Віфаніі, да гары Аліўнай, Ісус пасылае двух вучняў Сваіх

2 і кажа ім: ідзеце ў селішча, што проста перад вамі; уваходзячы ў яго, адразу знойдзеце маладога асла, на якога ніхто зь людзей не садзіўся; адвяжэце яго, прывядзеце;

3 і калі вам хто скажа: «Што гэта вы робіце?», адказвайце, што ён патрэбен Госпаду; і адразу пашле яго сюды.

4 Яны пайшлі, і знайшлі маладога асла, прывязанага каля варот пры дарозе, і адвязалі яго.

5 І некаторыя, што стаялі там, казалі ім: што робіце? навошта адвязваеце асьляня?

6 Яны адказвалі ім, як наказаў Ісус; і тыя адпусьцілі іх.

7 І прывялі да Ісуса асьляня, і ўсклалі на яго адзеньне сваё; Ісус сеў на яго.

8 А многія пасьцілалі адзеньне сваё на дарозе, а іншыя рэзалі вецьце з дрэваў і пасьцілалі на дарозе.

9 І тыя, што ішлі паперадзе і сьледам, усклікалі: асанна! дабраславёны Той, Хто ідзе ў імя Гасподня!

10 дабраславёнае царства айца нашага Давіда, што ідзе ў імя Гасподня! асанна ў вышынях!

11 І ўвайшоў Ісус у Ерусалім і ў храм; і агледзеўшы ўсё, як што час ужо быў позьні, выйшаў у Віфанію з дванаццаццю.

12 На другі дзень, калі яны выйшлі зь Віфаніі, Ён схацеў есьці;

13 і, угледзеўшы здалёку смакоўніцу, пакрытую лісьцем, пайшоў, ці ня знойдзе чаго на ёй; але, падышоўшы да яе, нічога не знайшоў, апрача лісьця, бо яшчэ ня час быў зьбіраць смоквы.

14 І сказаў ёй Ісус: ад сёньня хай ніхто зь цябе ня есьць плоду вавек. І чулі гэта вучні Ягоныя.

15 Прышлі ў Ерусалім. Ісус, увайшоўшы ў храм, пачаў выганяць прадаўцоў і пакупцоў у храме; і сталы мяняйлаў і ўслоны прадаўцоў галубоў абярнуў;

16 і не дазваляў, каб хто пранёс праз храм якую-небудзь рэч.

17 І вучыў іх, кажучы: ці ж не напісана: ёдом Мой домам малітвы назавецца для ўсіх народаў? - а вы зрабілі зь яго логва разбойнікаў.

18 Пачулі гэта кніжнікі і першасьвятары і шукалі, як бы загубіць Яго; бо баяліся Яго, таму што ўвесь люд зьдзіўляўся з вучэньня Ягонага.

19 А калі настаў вечар, Ён выйшаў з горада.

20 Раніцай, праходзячы міма, убачылі, што смакоўніца засохла да караня.

21 І, прыгадаўшы, Пётр кажа Яму: Раввві! паглядзі, смакоўніца, якую Ты пракляў, усохла.

22 Ісус, адказваючы, кажа ім:

23 майце веру Божую. Бо праўду кажу вам: калі хто скажа гары гэтай: ёпадыміся і кінься ў мораё, і не засумняваецца ў сэрцы сваім, а паверыць, што збудзецца паводле словаў ягоных, - будзе яму, што ні скажа.

24 Таму кажу вам: усё, чаго ні будзеце прасіць у малітве, верце, што атрымаеце, - і будзе вам.

25 І калі стаіце на малітве, даруйце, калі што маеце на каго, каб і Айцец ваш нябесны дараваў вам грахі вашыя;

26 калі ж не даруеце, дык і Айцец ваш нябесны не даруе вам грахоў вашых.

27 Прыйшлі зноў у Ерусалім. І калі Ён хадзіў у храме, падышлі да Яго першасьвятары і старэйшыны

28 і казалі Яму: якою ўладаю Ты гэта робіш? і хто Табе даў уладу рабіць гэта?

29 Ісус сказаў ім у адказ: папытаюся і Я ў вас адно, адказвайце Мне, тады і Я скажу вам, якою ўладаю гэта раблю:

30 хрышчэньне Янава зь нябёсаў было, ці ад людзей? адказвайце Мне.

31 Яны ж разважалі паміж сабою: калі скажам «зь нябёсаў» - дык Ён скажа: «чаму ж вы не паверылі яму?»

32 а сказаць: «ад людзей», - баяліся народу; бо ўсе лічылі, што Ян сапраўды быў прарок.

33 І казалі ў адказ Ісусу: ня ведаем. Тады Ісус сказаў ім у адказ: і Я не скажу вам, якою ўладаю гэта раблю.

Мк 12

1 І пачаў гаварыць ім прытчамі: нейкі чалавек насадзіў вінаграднік, і абгарадзіў мурам, і выкапаў чавільню, і збудаваў вежу, і, аддаўшы яго вінаградарам, адлучыўся.

2 І паслаў у свой час да вінаградараў слугу - узяць у вінаградараў пладоў зь вінаградніка;

3 а яны, схапіўшы яго, білі і прагналі ні з чым.

4 Зноў паслаў да іх другога слугу; і таму камянямі разбілі галаву і адпусьцілі яго з ганьбаю.

5 І зноў іншага паслаў: і таго забілі; і многіх іншых то білі, то забівалі.

6 І маючы яшчэ аднаго сына, любаснага яму, напасьледак паслаў і яго да іх, кажучы: пасаромеюцца сына майго.

7 Але вінаградары казалі адзін аднаму: гэта спадкаемец; хадзем, заб'ем яго, і спадчына будзе нашая.

8 І схапіўшы яго, забілі і выкінулі прэч зь вінаградніка.

9 Што ж зробіць гаспадар вінаградніка? Прыйдзе і пакарае сьмерцю вінаградараў, і аддасць вінаграднік іншым.

10 Няўжо вы ня чыталі гэтага ў Пісаньні: «камень, які адкінулі будаўнікі, той самы зрабіўся каменем кутнім:

11 гэта - ад Госпада, і ёсьць дзіўна ў вачах нашых?»

12 І памыкаліся схапіць Яго, але збаяліся людю; бо зразумелі, што пра іх сказаў прытчу; і пакінуўшы Яго, адышлі.

13 І пасылаюць да Яго некаторых фарысэяў і ірадыян, каб падлавіць Яго на слове.

14 А яны, прыйшоўшы, кажуць Яму: Настаўнік! мы ведаем, што Ты справядлівы і не стараешся дагадзіць каму-небудзь, бо не глядзіш ні на якія абліччы, а

шчыра шляху Божаму вучыш; ці дазваляецца даваць падатак кесару, ці не? ці даваць нам, ці не даваць?

15 Але Ён, ведаючы іхнюю крывадушнасць, сказаў ім: што спакушаеце Мяне? прынясеце Мне дынар, каб Мне бачыць яго.

16 Яны прынеслі. Тады кажа ім: чыя гэта выява і надпіс? яны казалі Яму: кесаравыя.

17 Ісус сказаў ім у адказ: аддавайце кесаравае кесару, а Божае Богу. І здзіўляліся зь Яго.

18 Потым прыйшлі да Яго садукееі, якія кажуць, што няма ўваскрэсення, і спыталіся ў Яго, кажучы:

19 Настаўнік! Майсей напісаў нам: «калі ў каго памрэ брат і пакіне жонку, а дзяцей не пакіне, дык брат ягоны хай возьме жонку ягоную і адродзіць семя брату свайму».

20 Было сем братоў: першы ўзяў жонку, і паміраючы, не пакінуў дзяцей;

21 узяў яе другі, і памёр, і ён не пакінуў дзяцей; гэтак сама і трэйці.

22 Бралі яе за сябе сямёра, і не пакінулі дзяцей. Пасьля ўсіх памерла і жонка.

23 Дык вось ва ўваскрэсенні, калі ўваскрэснуць, каму зь іх будзе яна за жонку? бо сямёра яе мелі за жонку.

24 Ісус сказаў ім у адказ: ці не праз гэта ўпадаеце вы ў памылку, ня ведаючы Пісаньняў, ні сілы Божай?

25 бо, калі зь мёртвых уваскрэснуць, ня будуць ні жаніцца, ні замуж выходзіць, а будуць, як анёлы на нябёсах.

26 А пра мёртвых, што яны ўваскрэснуць, хіба ня читалі вы ў кнізе Майсеевай, калі Бог пры купіне сказаў яму: «Я Бог Абрагама і Бог Ісаака, і Бог Якава»?

27 Бог ня ёсьць Бог мёртвых, а Бог жывых. Дык вось вы дужа памыляецеся.

28 Адзін кніжнік, чуочы іхнія спрэчкі і бачачы, што Ісус хораша ім адказваў, падышоў і спытаўся ў Яго: якая першая з усіх заповедзяў?

29 Ісус адказваў яму: першая з усіх заповедзяў: «слухай, Ізраіль! Гасподзь Бог наш ёсьць Гасподзь адзіны;

30 і палюбі Госпада Бога твайго ўсім сэрцам тваім, і ўсёю душою тваёю, і ўсім разуменьнем тваім, і ўсёю моцаю тваёю»: вось, першая заповедзь!

31 Другая падобная да яе: «палюбі блізкага твайго, як самога сябе»; іншае заповедзі большае за гэтыя няма.

32 Кніжнік сказаў Яму: Настаўнік! добра, праўду сказаў Ты, што адзін ёсьць Бог і няма іншага, апрача Яго;

33 і любіць Яго ўсім сэрцам, і ўсім розумам, і ўсёю душою, і ўсёю моцаю, і любіць блізкага, як самога сябе, ёсьць больш за ўсе ўсеспаленні і ахвяры.

34 Ісус, бачачы, што ён разумна адказваў, сказаў яму: недалёка ты ад Царства Божага. Пасля таго ніхто ўжо не адважваўся пытацца ў Яго.

35 Вучачы далей у храме, Ісус казаў: як кажуць кніжнікі, што Хрыстос ёсьць сын Давідаў?

36 Бо сам Давід сказаў у Духу Сьвятым: «сказаў Гасподзь Госпаду майму: сядзі праваруч Мяне, пакуль пакладу ворагаў Тваіх у падножжа ног Тваіх».

37 Дык вось сам Давід называе Яго Госпадам: як жа Ён сын Яму? І безьліч людю Яго слухалі з асалодаю.

38 І казаў ім у вучэньні Сваім: асьцерагайцеся кніжнікаў, якія любяць хадзіць у доўгім адзеньні і вітаньні на сходах народных,

39 сядзець наперадзе ў сынагогах і ўзьляжаць на першым месцы на гасьцінах;

40 гэтыя, што пажыраюць дамы ўдовіныя і напаказ доўга моляцца, прымуць найцяжэйшую асуду.

41 І сеў Ісус насупроць скарбонкі, і глядзеў, як люд кладзе грошы ў скарбонку. Многія багатыя клалі памногу.

42 А прыйшоўшы, адна бедная ўдава паклала дзьве лепты, што складае кадрант.

43 Паклікаўшы вучняў Сваіх, сказаў ім: праўду кажу вам, што гэтая бедная ўдава паклала болей за ўсіх, што клалі ў скарбонку;

44 бо ўсе клалі ад лішку свайго, а яна ад нястачы сваёй паклала ўсё, што мела, увесь пражытак свой.

Мк 13

1 І калі выходзіў Ён з храма, кажа Яму адзін вучань Ягоны: Настаўнік! паглядзі, якія камяні і якія будынкi!

2 Ісус сказаў яму ў адказ: бачыш гэтыя вялікія будынкi? усё гэта будзе разбурана, так што не застанеца тут каменя на каменi.

3 І калі Ён сядзеў на гары Аліўнай насупраць храма, пыталіся ў Яго асобна Пётр і Якаў, і Ян і Андрэй:

4 скажы нам, калі гэта будзе, і якая прыкмета, калі ўсё гэта павінна стацца?

5 Адказваючы ім, Ісус пачаў гаварыць: глядзеце, каб хто вас ня ўвёў у зман;

6 бо многія прыйдуць пад імем Маім, і будуць казаць, што гэта Я, і многіх увядуць у зман.

7 А як пачуеце пра войны і пра ваенныя чуткі, не жахайцеся: бо павінна тое быць: але гэта яшчэ не канец.

8 Бо паўстане народ на народ, і царства на царства; і будуць землятрусy па месцах, і будуць галады і смуты. Гэта пачатак хвароб.

9 Але вы зважайце на сябе: бо вас будуць выдаваць у судзілішчы, і біць у сынагогах, і перад валадарамі

і царамі паставяць вас за Мяне, на сьведчаньне перад імі.

10 І ўсім народам наперад павінна быць абвешчана Дабравесьце.

11 Калі ж павядуць выдаваць вас, ня турбуйцеся загадзя, што вам сказаць, і не абдумвайце; а што дадзена будзе вам у тую часіну, тое і кажэце, бо ня вы будзеце гаварыць, а Дух Сьвяты.

12 І выдасьць брат брата на сьмерць, і бацька дзяцей; і паўстануць дзеці на бацькоў і заб'юць іх.

13 І будзеце зьненавіджаныя ўсімі за імя Маё; а хто перацярпіць да канца, уратуецца.

14 А калі ўгледзіце брыдоту спусташэньня, пра якую сказана праз прарока Данііла, якая паўстане, дзе ня трэба, - хто чытае, хай разумее, - тады хто будзе ў Юдэі, хай уцякаюць у горы;

15 а хто на даху, той ня сыходзь у дом і не ўваходзь узяць што-небудзь з дому свайго;

16 і хто ў полі, не вяртайся назад узяць вопратку сваю.

17 Гора цяжарным і тым, што кормяць грудзьмі ў тыя дні.

18 Малецеся, каб ня сталіся ўцёкі вашыя зімою.

19 Бо ў тыя дні будзе такі смутак, якога ня было ад пачатку стварэньня, якое ўчыніў Бог, нават да сёньня, і ня будзе.

20 І калі б Гасподзь не скараціў тых дзён, дык не ўратавалася б ніякая плоць; але дзеля выбраных, якіх Ён выбраў, скароціць тыя дні.

21 Тады, калі хто вам скажа: «вось, тут Хрыстосё, альбо: ёвунь, там», - ня верце.

22 Бо паўстануць ілжэхрысты ды ілжэпрарокі, і дадуць азнакі і чуды, каб увесці ў зман, калі магчыма, і выбраных.

- 23 А вы зважайце. Вось, Я наперад сказаў вам усё.
- 24 Але ў тыя дні, пасья смутку таго сонца памеркне, і месяц ня дасць сьвятла свайго;
- 25 і зоркі спадуць зь неба, і сілы нябесныя пахіснуцца.
- 26 Тады ўбачаць Сына Чалавечага, Які будзе ісьці на аблоках у сіле моцнай і ў славе.
- 27 І тады Ён пашле анёлаў Сваіх і зьбярэ выбраных Сваіх ад чатырох вятроў, ад краю зямлі і да краю неба.
- 28 Ад смакоўніцы вазьмеце падабенства: калі гольле ейнае ўжо мякчэе і пускае лісьце, дык ведайце, што блізка лета;
- 29 так і вы, калі ўбачыце, што збываецца тое, ведайце, што блізка, пры дзвях.
- 30 Праўду кажу вам: ня міне род гэты, як усё тое будзе.
- 31 Неба і зямля мінуцца, а словы Мае ня мінуць.
- 32 А пра дзень той або гадзіну ніхто ня ведае, ні анёлы нябесныя, ні Сын, а толькі Айцец.
- 33 Глядзецце, чуйце, малецца; бо ня ведаецца, калі настане час гэты.
- 34 Падобна на тое, як калі б хто, ідучы ў дарогу і пакідаючы дом свой, даў слугам сваім уладу, і кожнаму сваю працу, і загадаў брамніку чуваць.
- 35 Дык чуйце ж; бо ня ведаецца, калі прыйдзе гаспадар дома, увечары, ці апоўначы, ці пры пеўнях, ці нараніцу;
- 36 каб, прыйшоўшы зьнянацку, не застаў вас у сьне.
- 37 А што вам кажу, кажу ўсім: чуйце.

Мк 14

- 1 Праз два дні мелася быць сьвята Пасхі і праснакоў; і намышлялі першасьвятары і кніжнікі, як бы ўзяць Яго хітрасьцю і забіць;
- 2 але казалі: толькі ня ў сьвята, каб ня сталася абурэньня ў народзе.

³ І калі быў Ён у Віфаніі, у доме Сымона пракажонага, і ўзьляжаў, - прыйшла жанчына з алавастравай пасудзінай міра з нарду чыстага, каштоўнага, і, разьбіўшы пасудзіну, паліла Яму на галаву.

⁴ А некаторыя абурыліся і казалі паміж сабою: навошта гэтае марнатраўства міра?

⁵ бо можна было прадаць яго больш, чым за трыста дынараў, і раздаць убогім. І дакаралі яе.

⁶ Але Ісус сказаў: пакіньце яе; што яе бянтэжыце? яна добры ўчынак зрабіла дзеля Мяне.

⁷ Бо заўсёды ўбогіх маеце пры сабе, і калі захочаце, можаце ім дабрачыніць; а Мяне не заўсёды маеце.

⁸ Яна зрабіла, што магла: загадзя памазала Цела Маё на пахаваньне.

⁹ Праўду кажу вам: дзе ні будзе абвешчана Дабравесьце гэтае ў цэлым сьвеце, сказана будзе ў памяць пра яе, і пра тое, што зрабіла яна.

¹⁰ І пайшоў Юда Іскарыёт, адзін з дванаццацёх, да першасьвятароў, каб выдаць Яго ім.

¹¹ А яны, пачуўшы, узрадаваліся і абяцаліся даць яму срэбранікі. І ён намышляў, як бы ў зручны час выдаць Яго.

¹² У першы дзень праснакоў, калі калолі пасхальнае ягня, кажуць Яму вучні Ягоныя: дзе хочаш есьці пасху? мы пойдзем і прыгатуем.

¹³ І пасылае двух вучняў Сваіх і кажа ім: ідзеце ў горад: і сустрэнецца вам чалавек, які нясьціме збанок вады: пойдзеце сьледам за ім,

¹⁴ і куды ён увойдзе, скажэце гаспадару дома таго: «Настаўнік кажа: дзе пакой, у якім бы Мне есьці пасху з вучнямі Маімі?».

¹⁵ І ён пакажа вам сьвятліцу вялікую, засланую, гатовую; там прыгатуеце нам.

¹⁶ І пайшлі вучні ягоныя, і прыйшлі ў горад, і знайшлі,

як сказаў ім; і прыгатавалі пасху.

17 Калі зьвечарэла, Ён прыходзіць з дванаццацьцю.

18 І калі яны ўзьляжалі і елі, Ісус сказаў: праўду кажу вам, адзін з вас, які есьць са Мною, выдасць Мяне.

19 Яны засмуціліся і пачалі казаць Яму, адзін за адным: ці ня я? І другі: ці ня я?

20 А Ён сказаў ім у адказ: адзін з дванаццацёх, што мачае са Мною ў місцы.

21 Бо Сын Чалавечы ідзе, як пісана пра Яго; але гора таму чалавеку, якім Сын Чалавечы выдаецца: лепей было б таму чалавеку не радзіцца.

22 І калі яны елі, Ісус, узяўшы хлеб, дабраславіў, паламаў, даў ім і сказаў: прымеце, ежце; гэта Цела Маё.

23 І ўзяўшы чару, падзякаваўшы, падаў ім; і пілі зь яе ўсе.

24 І сказаў ім: гэта Кроў Мая новага завету, за многіх праліваная.

25 Праўду кажу вам: Я ўжо ня буду піць ад плоду лазы вінаграднае да таго дня, калі буду піць новае віно ў Царстве Божым.

26 І засьпяваўшы пайшлі на гару Аліўную.

27 І каза ім Ісус: усе вы запаняверыцеся ўва Мне ў гэтую ноч: бо напісана: «паражу пастыра, і расьсеюцца авечкі»,

28 а пасья ўваскрэсеньня Майго Я запабягу вас у Галілеі.

29 Пётр сказаў Яму: калі і ўсе запаняверацца, дык ня я.

30 І каза яму Ісус: праўду кажу табе, што ты сёньня, гэтае ночы, перш чым двойчы засьпявае певень, тройчы адрачэшся ад Мяне.

31 Але ён яшчэ больш настойліва казаў: хоць бы прыпала мне і памерці з Табою, не адракуся ад Цябе. Тое самае і ўсе казалі.

32 Прыйшлі ў селішча, якое называлася Гефсіманія: і Ён сказаў вучням Сваім: пасядзеце тут, пакуль Я памалюся.

33 І ўзяў з Сабою Пятра, Якава і Яна; і пачаў смуткаваць і журыцца.

34 І сказаў ім: душа Мая смуткуе да сьмерці; пабудзьце тут, і чуйце.

35 І, адышоўшы крыху, упаў на зямлю і маліўся, каб, калі можна, мінула Яго гадзіна гэтая;

36 і казаў: Авва Войча! усё магчыма Табе; пранясі чару гэтую міма Мяне; але не чаго Я хачу, а чаго Ты.

37 Вяртаецца і знаходзіць, што яны сьпяць; кажа Пятру: Сымоне! ты спіш? ня мог ты чуваць аднае гадзіны?

38 чуйце і малецесь, каб не паддацца спакусе: дух бадзёры, а плоць нядужая.

39 І зноў адышоўшы маліўся, сказаўшы тое самае слова.

40 І вярнуўшыся, зноў знайшоў, што яны сьпяць: бо ў іх вочы ацяжэлі; і яны ня ведалі, што яму адказаць.

41 І прыходзіць трэйці раз і кажа ім: вы ўсё яшчэ сьпіце і спачываеце? годзе; настала гадзіна; вось, аддаецца Сын Чалавечы ў рукі грэшнікам;

42 устаньце, хадзем: вось наблізіўся той, хто выдае Мяне.

43 І адразу, як Ён яшчэ гаварыў, прыходзіць Юда, адзін з дванаццацёх, і зь ім мноства людзей зь мечамі і каламі, ад першасьвятароў і кніжнікаў і старэйшын.

44 А хто выдаваў Яго, даў ім знак, кажучы: каго я пацалую, Той і ёсьць; вазьмеце Яго, і вядзеце пільна.

45 І прышоўшы, адразу падышоў да Яго і кажа: Равьві, Равьві! І пацалаваў Яго.

46 А яны ўсклалі на Яго рукі свае і ўзялі Яго.

47 А адзін з тых, што стаялі тут, дастаў меч, ударыў раба першасьвятаровага і адсек яму вуха.

48 Тады Ісус сказаў ім: як на грабежніка выйшлі вы зь мечамі і каламі, каб узяць Мяне;

49 кожны дзень бываў Я з вамі ў храме і вучыў, і вы не ўзялі мяне; але хай збудуцца Пісаньні.

50 Тады, пакінуўшы Яго, усе паўцякалі.

51 Адзін хлопец, захінуўшыся па голым целе пакрывалам, ішоў сьледам за Ім; і воіны схапілі яго.

52 Але ён, пакінуўшы пакрывала, голы ўцёк ад іх.

53 І прывялі Ісуса да першасьвятара; і сабраліся да яго ўсе першасьвятары і старэйшыны і кніжнікі.

54 Пётр зводдаль ішоў сьледам за Ім, нават усярэдзіну двара першасьвятаровага; і сядзеў са службітамі, і грэўся каля вагню.

55 А першасьвятары і ўвесь сінэдрыён шукалі сьведчаньня на Ісуса, каб аддаць Яго сьмерці, і не знаходзілі,

56 Бо многія ілжываа сьведчылі на Яго, але сьведчаньні гэтыя ня былі дастатковыя.

57 І некаторыя, устаўшы, сьведчылі ілжыва супроць яго; казалі:

58 мы чулі, як Ён казаў: «Я разбуру храм гэты рукатворны і праз тры дні ўзьвяду другі, нерукатворны».

59 Але і такое сьведчаньне іхняе ня было дастатковае.

60 Тады першасьвятар стаў пасярэдзіне і спытаўся ў Ісуса: што Ты нічога не адказваеш? што яны супроць Цябе сьведчаць?

61 Але Ён маўчаў і не адказваў нічога. Зноў першасьвятар спытаўся ў Яго і сказаў Яму: ці Ты Хрыстос, Сын Дабраславёнага?

62 Ісус сказаў: Я; і вы ўгледзіце Сына Чалавечага, Які сядзіць праваруч сілы і ідзе на аблоках нябесных.

63 Тады першасьвятар, разадраўшы адзеньне сваё, сказаў: навошта нам яшчэ сьведкі?

64 вы чулі блюзьнерства; як вам здаецца? А яны ўсе прызналі Яго вінаватым да сьмерці.

65 І некаторыя пачалі пляваць на Яго і, закрываючы твар Яму, біць Яго і казаць Яму: прароч. І слугі білі Яго па шчоках.

66 Калі Пётр быў на дварэ ўнізе, прыйшла адна служанка першасьвятарова

67 і, убачыўшы Пятра, што ён грэецца, і ўгледзеўшы яго, сказала: і ты быў зь Ісусам Назаранінам.

68 Але ён адрокся, сказаўшы: ня ведаю і не разумею, што ты кажаш. І выйшаў на пярэдні двор; і засьпяваў певень.

69 Служанка, убачыўшы яго зноў, пачала казаць тым, што стаялі тут: гэты зь іх.

70 Ён зноў адрокся. Крыху пазьней тыя, што стаялі тут, зноў пачалі гаварыць Пятру: і праўда, ты зь іх; бо ты Галілеянін, і гаворка твая падобная.

71 А ён пачаў прысягаць і бажыцца: ня ведаю Чалавека гэтага, пра Якога кажаце.

72 Тады певень засьпяваў другі раз. І ўспомніў Пётр слова, сказанае яму Ісусам: «перш чым певень засьпявае двойчы, тройчы адрачэшся ад Мяне». І заплакаў.

Мк 15

1 І адразу раніцай першасьвятары з старэйшынамі і кніжнікамі і ўвесь сынедрыён зрабілі нараду і, звязаўшы Ісуса, завялі і перадалі Пілату.

2 Пілат спытаўся ў Яго: Ты Цар Юдэйскі? А Ён сказаў яму ў адказ: ты кажаш.

3 І першасьвятары вінавацілі Яго ў многім.

4 А Пілат зноў спытаўся ў Яго: Ты нічога не адказваеш? бачыш, як многа супроць Цябе скаргаў.

5 Але Ісус і на гэта нічога не адказваў, так што Пілат здзіўляўся.

6 А на кожнае сьвята ён адпускаў ім аднаго вязьня, за якога прасілі.

7 Тады быў у кайданых нейкі Варава, са сваімі саўдзельнікамі, якія падчас бунту ўчынілі забойства.

8 І люд пачаў крычаць і прасіць у Пілата таго, што ён заўсёды рабіў ім.

9 Ён сказаў ім у адказ: ці хочаце, адпушчу вам Цара Юдэйскага?

10 Бо ведаў, што першасьвятары выдалі Яго з зайздасьці.

11 Але першасьвятары падбухторылі людзей прасіць, каб адпусьціў ім лепей Вараву.

12 Пілат, адказваючы, зноў сказаў ім: а што хочаце, каб я зрабіў з Тым, Якога вы называеце Царом Юдэйскім?

13 Яны зноў закрычалі: укрывжуй Яго!

14 Пілат сказаў ім: якое ж ліха ўчыніў Ён? Але яны яшчэ мацней закрычалі: укрывжуй Яго!

15 Тады Пілат, хочучы дагадзіць людзям, адпусьціў ім Вараву, а Ісуса, бічаваўшы, аддаў на крыжаваньне.

16 А воіны завялі Яго ўсярэдзіну двара, гэта значыцца, у прэторыю, і сабралі цэлы полк;

17 і апранулі Яго ў пурпуру і, сплёўшы цярновы вянок, усклалі на Яго;

18 і пачалі вітаць Яго: радуйся, Цару Юдэйскі!

19 І білі яго па галаве кіем, і плявалі на Яго і, кленчачы, кланяліся Яму.

20 А калі насьмяяліся зь Яго, зьнялі зь Яго пурпуру, адзелі Яго ў Ягонае адзеньне і павялі Яго, каб крыжаваць Яго.

21 І прымусілі праходжага нейкага Кірынеяніна

Сымона, бацьку Аляксандравага і Руфавага, які ішоў з поля, несцьці крыж Ягоны.

22 І прывялі Яго на месца Галгофу, што азначае: «месца чарапоў».

23 І давалі яму піць віно зь сьмірнаю; але Ён ня ўзяў.

24 Тыя, што ўкрыжавалі Яго, дзялілі вопратку Ягоную, кідаючы жэрабя, каму што ўзяць.

25 Была гадзіна трэйцяя, і ўкрыжавалі Яго.

26 І быў надпіс віны Яго: Цар Юдэйскі.

27 Зь Ім укрыжавалі двух разбойнікаў, аднаго з правага, другога зь левага боку ад Яго.

28 І збылося слова Пісаньня: «і да зладзеяў залічаны».

29 Тыя, што праходзілі міма, зьневажалі Яго, ківаючы галовамі сваімі і кажучы: э! Той, Хто храм разбурае і за тры дні будзе!

30 уратуй Сябе Самога і сыйдзі з крыжа.

31 Падобна і першасьвятары з кніжнікамі, насьміхаючыся, казалі адзін аднаму: іншых ратаваў, а Сябе ня можа ўратаваць!

32 Хрыстос, Сын Ізраілеў, хай сыйдзе цяпер з крыжа, каб мы бачылі, і ўверуем. І ўкрыжаванья зь Ім ганілі Яго.

33 А на шостаі гадзіне настала цемра па ўсёй зямлі аж да гадзіны дзявятай.

34 На дзявятай гадзіне ўскрыкнуў Ісус моцным голасам: «Элоі, Элоі! ламма савахфані!», што азначае: «Божа, Божа Мой! чаму Ты Мяне пакінуў?».

35 Некаторыя, што стаялі тут, пачуўшы, казалі: вось, Ільлю кліча.

36 А адзін пабег, набраў у губку воцату і, насадзіўшы на кій, даваў Яму піць, кажучы: чакайце, паглядзім, ці прыйдзе Ільля зняць Яго.

37 А Ісус, ускрыкнуўшы моцна, выпусьціў дух.

38 І завеса ў храме разадралася напалам, зьверху данізу.

39 Сотнік, які стаяў насупраць Яго, убачыўшы, што Ён, так ускрыкнуўшы, выпусьціў дух, сказаў: сапраўды Чалавек Гэты быў Сын Божы.

40 Былі тут і жанчыны, якія глядзелі здалёк; сярод іх была і Марыя Магдаліна, і Марыя, маці Якава меншага і Ясіі, і Саломія,

41 якія і тады, як Ён быў у Галілеі, ішлі сьледам за Ім і служылі Яму, і іншыя многія, што разам зь Ім прыйшлі ў Ерусалім.

42 І як ужо зьвечарэла, бо была пятніца, гэта значыць - перадсубоўце,

43 прыйшоў Язэп з Арымафеі, знакаміты сябра рады, які і сам чакаў Царства Божага, адважыўся ўвайсьці да Пілата і прасіў Цела Ісусавага.

44 Пілат здзівіўся, што Ён ужо памёр; і паклікаўшы сотніка, спытаўся ў яго: ці даўно памёр?

45 І даведаўшыся ад сотніка, аддаў Цела Язэпу.

46 Ён, купіўшы палатно і зьняўшы Яго, ахінуў палатнінаю і паклаў у магіле, якая была высечана ў скале; і прываліў камень да магільных дзьвярэй.

47 А Марыя Магдаліна і Марыя Ясіева глядзелі, дзе Яго клалі.

Мк 16

1 Як прайшла субота, Марыя Магдаліна і Марыя Якаўлева і Саломія купілі пахошчаў, каб ісьці - намасьціць Яго.

2 І даволі рана, у першы дзень тыдня, прыходзяць да магілы, на ўзыходзе сонца,

3 і гавораць паміж сабою: хто адваліць нам камень ад магільных дзьвярэй?

4 І зірнуўшы, бачаць, што камень адвалены; а ён быў досыць вялікі.

5 І ўвайшоўшы ў магілу, убачылі юнака, які сядзеў з правага боку, адзетага ў белыя шаты: і жахнуліся.

6 А ён кажа ім: не жахайцеся. Ісуса шукаеце Назараніна, укрыжаванага; Ён уваскрэс, Яго няма тут. Вось месца, дзе Ён быў пакладзены.

7 Але ідзеце, накажэце вучням Ягоным і Пятру, што Ён запабегне вас у Галілеі; там Яго ўгледзіце, як Ён сказаў вам.

8 І выйшаўшы, пабеглі ад магілы; іх апанаваў жах, і нікому нічога не казалі, бо баяліся.

9 Уваскрэснуўшы рана ў першы дзень тыдня, Ісус зьявіўся спачатку Марыі Магдаліне, зь якое быў выгнаў сем дэманаў.

10 Яна пайшла і абвясціла тым, што былі зь Ім, што плакалі і галасілі;

11 але яны, пачуўшы, што Ён жывы, і яна бачыла Яго, - не паверылі.

12 Пасья гэтага зьявіўся ў іншым вобразе двум зь іх на дарозе, калі яны ішлі ў селішча.

13 І тыя, вярнуўшыся, абвясцілі астатнім; але і ім не паверылі.

14 Нарэшце зьявіўся самім адзінаццацём, калі яны ўзьляжалі на вячэры, і дакараў іх за няверства і жорсткасьць сэрца, што не паверылі тым, якія бачылі Яго ўваскрэслага.

15 І сказаў ім: ідзеце па ўсім сьвеце і абвясчайце Дабравесьце ўсяму стварэньню.

16 Хто будзе верыць і хрысьціцца, выратаваны будзе; а хто ня будзе верыць, асуджаны будзе.

17 Тым, што ўверуюць, дадзены будуць гэтыя азнакі: імем Маім будуць выганяць нячыстых, будуць гаварыць новымі мовамі;

18 будуць браць зьмей; і калі што сьмертагубнае вып'юць, не зашкодзіць ім; ускладуць рукі на хворых,

і яны будуць здаровыя.

19 І так Гасподзь, пасля гутаркі зь імі, узьнёсся на неба і сеў праваруч Бога.

20 А яны пайшлі і прапаведавалі ўсюды, пры Гасподнім садзеянні і падмацаваньні слова наступнымі азнакамі. Амін.

**Біблія (пераклад В.Сёмухі)
The Holy Bible in Belarusian**

Белорусское Новый Завет и Притчи

copyright © 2016 John the Forerunner Church of Christians of Evangelical Faith of Minsk City

Language: Belarusian

Translation by: Antoni Bokun

Contributor: John the Forerunner Church of Christians of Evangelical Faith of Minsk City

This translation is made available to you under the terms of the Creative Commons Attribution-No Derivatives license 4.0.

You may share, redistribute, or adapt this Bible translation or extracts from it in any format, provided that:

You include the above copyright and source information.

You do not use this work for commercial purposes.

Pictures included with Scriptures and other documents on this site are licensed just for use with those Scriptures and documents. For other uses, please contact the respective copyright owners.

2019-12-29

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 21 Feb 2024 from source files dated 29 Jan 2022

5bafea06-5eb3-574c-9054-5e4b38c21bbc